

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1552/05
05.10.2005. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Браниславе Апостоловић, Јованке Кажих, Миломира Николића и Мирјане Грубић, чланова већа, у парници тужиоца АА чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог "ББ", чији је пуномоћник ВВ, адвокат и умешача на страни туженог "ГГ", коју заступа ДД, дипломирани правник, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Окружног суда у Зрењанину Гж.бр.231/05 од 16.3.2005. године, у седници одржаној 5.10.2005. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

УКИДА СЕ пресуда Окружног суда у Зрењанину Гж.бр.231/05 од 16.3.2005. године и пресуда Општинског суда у Кикинди П.бр.937/03 од 15.9.2004. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Кикинди П.бр.937/2002 од 15.9.2004. године одбијен је преиначен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да исплати тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете по основу умањења животне активности износ од 200.000,00 динара, по основу претрпљених физичких болова 60.000,00 динара и по основу страха 60.000,00 динара, као и трошкове спора са припадајућом законском каматом почев од дана пресуђења као неоснован. Обавезан је тужилац да туженом на име трошкова спора исплати износ од 33.750,00 динара са припадајућом каматом почев од 15.9.2004. године.

Одлучујући о жалби тужиоца, Окружни суд у Зрењанину је пресудом Гж.бр.231/05 од 16.3.2005. године одбио као неосновану жалбу и првостепену пресуду потврдио.

Против наведене пресуде Окружног суда у Зрењанину тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386. раније важећег ЗПП, који се примењује на основу члана 491. став 1. и 4. ЗПП ("Службени гласник РС" број 125/04) Врховни суд је нашао да је ревизија тужиоца основана.

Предмет спора у овој парници по тужби тужиоца од 6.7.1991. године је накнада штете. Наиме, тужилац је био радник туженог и критичном приликом је радио на терену у ЋЋ. До саобраћајне несреће је дошло ___ године и у тој саобраћајној незгоди тужилац је задобио тешке телесне повреде. Том приликом трпео је физичке болове и страх дужег временског трајања и интензитета. Несрећа је проузрокована са возилом која је у власништву туженог.

По становишту нижестепених судова за ову штету одговара осигуравач туженог. Према налажењу нижестепених судова тужилац не може поново тражити непосредно од штетника да му ову штету плати јер је у целости измирена од осигуравача туженог о чему је постигнут споразум.

Изложено становиште нижестепених судова је погрешно, а разлози дати на основу тако утврђеног чињеничног стања у супротности су са изведеним доказима, чиме је учињена битна повреда из одредбе члана 354. став 2. тачка 14. ЗПП.

У поступку нису правилно и потпуно утврђене све одлучне чињенице за правилну примену материјалног права. Наиме, нижестепени судови стају на становиште да је постигнут посебни споразум тужиоца и туженог и умешача, што је у супротности са стањем у списима, јер вештачење које је обављено, а које је основ за ове тврдње, указује да није постојао никакав споразум око исплате висине штете.

Одредбом члана 940. Закона о облигационим односима прописано је да у случају осигурања од одговорности, осигуравач одговара за штету настала осигураним случајем само ако треће оштећено лице захтева њену накнаду. Осигуравач сноси, у границама своте осигурања, трошкове спора о осигураниковој одговорности, а истим законом чланом 941. прописано је да у случају осигурања од одговорности, оштећено лице може захтевати непосредно од осигуравача накнаду штете које је претрпело догађајем за који одговара осигураник, али највише до износа осигуравачеве обавезе. Оштећено лице има од дана када се догодио осигурани случај, сопствено право на накнаду из осигурања те је свака доцнија промена у правима осигураника према осигуравачу без утицаја на право оштећеног лица на накнаду.

Чланом 173. и 174. Закона о облигационим односима прописано је, да штета настала у вези са опасном ствари, односно опасном делатношћу сматра се да потиче од те ствари, односно делатности, изузев ако

се докаже да оне нису биле узрок штете. За штету од опасне ствари одговара њен ималац, а за штету од опасне делатности одговара лице које се њом бави. Стога је, тужени по принципу објективне одговорности одговоран, па тужилац има право од власника да потражује штету.

Стога, како оштећени има право да захтева испуњење штете и од осигуравајуће организације код које је моторно возило било осигурано, само до лимита, а од власника по принципу објективне одговорности до потпуне штете, то су нижестепени судови пропустили да утврде да ли је тужиоцу у потпуности исплаћена накнада штете или има право на разлику до потпуне штете и од туженог.

Из свих наведених разлога стекли су се услови да се укину обе нижестепене пресуде и да се предмет врати првостепеном суду на поновно суђење како би се прикупиле поуздане чињенице за законито пресуђење.

Врховни суд је на основу члана 395. став 2. ЗПП одлучио као у изреци овог решења.

Председник већа-судија,

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

ИЈ